

OP DEN VRACHTWAGEN

door HERMANNA.

't Was even buiten 't dorp op den straatweg, die tusschen twee stijve rijen populieren door in bijna rechte lijn naar de stad voerde.

„Zoo baas, daar ben 'k weer!”

„Morgen Kees! Stap maar op!” — En toen, nadat Kees het zich gemakkelijk had gemaakt tusschen de manden en pakken: „'s Jongens, 's jongens, wat zal mijn kar zwaar worden door zooveel geleerderigheid!”

Dat was een vaste mop van ouden Simon den vrachtrijder, telkens als hij Kees met zijn schooltasch oppikte en iederen keer had hij er zelf weer de grootste pret over.

Daarop liet hij zijn Bruin kalmpjes draven, schoof zijn pijpje in een hoek van zijn mond en schikte zich gemakkelijk wat schuin op zijn bankje, leunend tegen het beschot, om een praatje met zijn passagier of — zooals Simon hem noemde — zijn „vrachtje” te houden.

Gewoonlijk hadden ze elkaar veel te vertellen, Simon van zijn Bruin en Kees van zijn school. Simon wist al de namen van de jongens in zijn klas; hij wist ook welke leeraars de jongens graag mochten lijden en welke niet en hij was er ook goed van op de hoogte voor welke repetities Kees bang was en welke hij met een gerust hart tegemoet ging.

Vandaag was Kees stil. Hij had niet veel te vertellen en luisterde ook niet met zooveel belangstelling als anders naar Simon.

„We hebben geschiedenisrepetitie; 'k moet nog even mijn jaartallen nazien,” zei hij kortaf. Met zijn geschiedenisboek haalde hij een stuk papier te voorschijn en krabbelde dat toen haastig vol jaartallen, die hij uit het boek overschreef.

Simon zat doodbedaard naar hem te kijken, terwijl Kees onrustig heen en weer schoof. 't Was alsof hij den blik voelde en er niet prettig onder was.

Nu zag hij op en werd rood.

„Kees, jongen, wat toover je daar toch op dat pampiertje?” vroeg de oude man, terwijl hij met 't mondstukje van zijn pijp er even een tikje op gaf.

„Och, ik... ik...” stotterde Kees, die nu geheel van de wijs raakte, „'t zijn de jaartallen. Alle jongens doen het... ik... meneer ziet er toch niks van.”

„Dacht ik het niet!” zei Simon met 't hoofd knikkend. „Ik dacht al zoo bij m'n eigen: die jongen heeft geen goed geweten en nou verpraat jij je leelijk, mannetje. Zoo, zoo, ga jij zulke streken uitvoeren? Hebben die stadsjongens jou dat geleerd? Had je moeder je dan maar liever hier op 't dorp gehouden! Wel zoo... wel zoo!”

Kees sloeg zijn oogen neer. Hij was nog te weinig aan knoeien en bedriegen gewend om zich niet te schamen.

„Andere jongens doen het ook,” herhaalde hij halfluid.

„Zoo, en mot jij het daarom ook doen? Er zullen mogelijk ook wel vrachtrijders zijn die knoeien, maar mot *ik* 't daarom doen?... Nee, ik heb mijn broodje altijd eerlijk verdiend: met boodschappen die niet deugen, daar laat ik me niet mee in.”

Kees antwoordde niet.

Oude Simon wachtte nog even, terwijl hij hem scherp aankeek. Toen trok hij aan de teugels.

„Ho, Bruin!”

't Paard stond stil.

„Ziezoo,” hernam Simon doodkalm, „vrachtjes die niet deugen rijd ik niet. Atjuus, Kees!”

Kees keek hem verbluft aan. „Moet... moet ik...?”

„Jij den wagen af of 't pampiertje eraf,” zei Simon op stelligen toon.

Kees dacht even na. Als hij dat heele eind moest loopen zou hij te laat komen en voor te-laat-komers was de Directeur heel streng. Dan mocht hij den heelen ochtend niet in de klas, maar moest strafwerk maken in een apart lokaal. Zoo

zou hij behalve de geschiedenis-repetitie ook nog die van rekenen en Nederlandsch missen. Drie nullen en 't papiertje met de jaartallen gaf dan niets. 't Was tusschen twee kwaden kiezen.

Simon zag er niet naar uit, alsof hij niet zijn goed recht op de plaats in zijn wagen zou weten te handhaven.

„Jij er af of... 't pampiertje er af!” klonk 't nog eens. „Nou Kees, wat zal 't zijn?”

Kees verfrommelde 't ongelukkige papier en kneep het haast fijn.

„Daar,” zei hij, terwijl hij 't weggooide, „nou heb je je zin, maar ik... ik kijk je nooit weer aan.”

„Dat hoeft ook niet,” antwoordde de oude man tevreden glimlachend en hij draaide zich nu geheel om, zoodat Kees gedurende 't verdere deel van den tocht niets dan zijn breeden rug te zien kreeg.

't Geschiedenisboek lag veilig naast hem op 't bankje; daar had Simon wel voor gezorgd.

„'t Zal mij benieuwen of de jongen vanavond weer meerijdt,” mompelde hij, terwijl hij Kees nakeek, die zooals altijd, bij de eerste brug van den wagen was gesprongen, maar nu zonder boe of ba te zeggen.

„Hij is dan danig kwaad op me, maar dat hindert niet: 't was voor zijn bestwil.”

* * *

„Kees de Boer is dus de eenige, die niet geknoeid heeft, de eenige in de heele klas,” zoo besloot de geschiedenisleeraar ernstig zijn toespraak, terwijl hij zijn schuldig troepje overzag. „Hij is dus de eenige jongen dien ik voortaan nog kan vertrouwen. Rekent er op, dat ik den directeur met dit geval in kennis zal stellen. Jullie blijft allen na schooltijd extra repetitiewerk maken. Kees kan natuurlijk gaan.”

Met een rood gezicht en gebogen hoofd, alsof hij op heeterdaad was betrapt, zat Kees daar gedurende meneers toespraak. Hij schaamde zich vreeselijk, want, zonder Simon,

wat zou er dan van zijn nu geprezen eerlijkheid terecht zijn gekomen?

Meneer had heel ernstig gesproken. Kees voelde nu ál de laagheid en lafheid van zulk knoeien, ja, *bedriegen*. Nooit meer zou hij er zich mee inlaten — een warm gevoel van dankbaarheid kwam bij hem op voor ouden Simon, den vrachtrijder, die geen vrachtjes wilde rijden, die niet deugden, en hem zoo hiervoor bewaard had.

En hij zei 't den ouden man ook 's avonds ruitelijk en eerlijk, en met een stevigen handdruk werd Kees' voornemen in stilte bezegeld.

Toen Kees bij de boerderij van zijn Moeder van den wagen sprong, zei Simon tevreden knikkend: „Dat is nou 't mooiste vrachtje, dat ik nog van m'n leven gereden heb!”

